

STEFAN AHNHEM

**NIŠTA OSIM
ISTINE**

S engleskoga prevela
Dora Erceg Miličević

PULS

*Na ovom mjestu. Na ovom uglu.
S tek napunjenih osamnaest godina.*

Ja i ti.

Ljubav veća od života.

Ti i ja.

Uvijek i zauvijek do posljednjeg daha.

NATPIS NA PLOČNIKU ISPRED SREDNJE ŠKOLE ÖSTRA REAL U STOCKHOLMU

Carl Wester

Santa Cruz, nedjelja poslijepodne, kolovoz 2019.

ZAKLJUČAO JE MOBITEL i zažmirio čekajući da mu brojke i grafovi nestanu s očne mrežnice i tek onda opet otvorio oči. Zatim je pogledao prema Tihom oceanu razmišljajući o tome kako u ovo kasno poslijepodne uistinu opravdava svoj naziv: sjajno ogledalo, posve mirno, koje čeka trenutak da upotpuni ako ne najljepši, onda svakako najpopularniji zalazak sunca na Instagramu.

Na aerodromu se prvo uvjerio da vozač nema ništa protiv vožnje autocestom južno uz obalu i tek mu onda dopustio da spremi prtljagu. Tih dodatnih petnaest minuta putovanja mala je cijena za pogled kojeg se nikad ne bi mogao zasititi.

Helene je zaspala pokraj njega na stražnjem sjedalu i prije negoli su izašli iz San Franciscu, a kako joj se vrat ne bi ukočio, napravio je improvizirani jastuk od smotanog šala i nježno ga smjestio između nje i prozora.

Baš kao i od Tihog oceana, i od njezine mu je ljepote zastajao dah. Događalo se često, katkad nekoliko puta dnevno. Ali Helene je bila klasa za sebe. Primjerice, njezina usta. U njih se zaljubio na prvi pogled. U te gotovo pretjerano pune, a ipak čudesno prirodne usne.

Iskreno, nije shvaćao zašto ga je odabrala, čak ni nakon svih tih godina. Međutim, možda je ono što je uvijek govorila istina. Da ga voli takvog kakav jest.

Ponekad je sumnjao u to. Odnos im je bio vrlo problematičan. Ali to je ostalo u prošlosti. Proteklih nekoliko mjeseci protjecalo je mirno — nijednom se nisu posvađali. A ipak, nije bio posve siguran na čemu su.

Igla se uporno vrtjela ukруг, pa joj je jednostavno odlučio vjerovati da ga voli, samo kako bi se zaustavila i pokazala mu jasan smjer. Ovih mjesec dana odmora u Santa Cruzu trebao bi shvatiti kao jasan znak da joj je i dalje stalo.

Helene je isplanirala cijelo putovanje. Inače je on ili, točnije, njegova asistentica Mirja vodila brigu o rezervacijama trudeći se da se sve odvija kao po špagi. No ovog se puta Helene pobrinula za smještaj i organizaciju. Nije mu dopustila ni da odabere hotel tvrdeći da svaki hotelski apartman, koliko god luksuzan bio, neminovno podsjeća na posao.

Kad ju je pitao zašto moraju putovati toliko daleko, zašto ne mogu ostati u Europi, odgovorila je da, žele li uopće dobiti priliku da se ponovno povežu, moraju otići što dalje od svega i svih. Što ih više vremenskih zona dijeli od svakodnevnog života, to bolje. I možda je imala pravo. Možda im je trebalo upravo to.

Imao je više vremena za razmišljanje tijekom ove jednosatne vožnje uz obalu nego i u jednom trenutku od one sudbonosne nedjelje u veljači. Točno prije šest mjeseci. Šest mjeseci zatrpavanja poslom iz čistog nagona za preživljavanjem izbjegavajući Helene i njezinu tugu. Izbjegavajući sve ono što je s pravom bila njegova odgovornost. Ako je netko od njih nešto dugovao onom drugom i trebao se dodatno potruditi ovih tjedana, onda je to bio on.

Dopustila mu je da postavi jedan uvjet u vezi sa smještajem. O svemu ostalom je odlučivala ona. Zaželio je ocean. Ako već moraju unajmiti kuću, želi pogled na more i

izravan pristup plaži, bez prelaženja cesta i slično. Helene je smatrala da je bazen daleko važniji. Pijesak joj ide na živce, a plivanje u prirodi nije nešto na što bi dobrovoljno pristala.

Prilično neočekivano, ispostavilo se da su nekretnine uz obalu s bazenom prava rijetkost, pa je nakon pretraživanja ponude uspjela naći samo jednu kuću u Santa Cruzu koja zadovoljava oba uvjeta.

Predložio joj je da potragu proširi prema jugu, no prekasno. Već se očarala kućom i stupila u kontakt s vlasnicima, kojima iz očiglednih razloga nije padalo na pamet da iznajme svoj dom nepoznatom paru iz Skandinavije.

Ali, kako to već biva kod nje, nije htjela odustati. Nije poznavao nikog ni upola tvrdoglavog kao Helene i nekoliko je tjedana poslije uspjela nagovoriti vlasnike da provedu cijeli mjesec u njihovoj kući na Stockholmskom arhipelagu. Dogovorena je razmjena kuća.

Što se tiče posla, obećao joj je da će se maksimalno isključiti i odgovarati na e-poštu samo u iznimnim situacijama, znajući da će biti teško, gotovo nemoguće, jer se akvizicija tvrtke Stern & Ljung otegnula, a ugovori još nisu bili potpisani. Pregovarali su već više od šest mjeseci i uvijek bi neka nevažna sitnica uzrokovala zastoje.

Nije ga iznenadilo njihovo protivljenje. Kako god okrenuli, prodaja je predstavljala težak udarac za uglednu staru tvrtku za nekretnine, koja je generacijama bila u obiteljskom vlasništvu i gotovo četverostruko nadmašivala njegov godišnji promet u Inwestersu. Drugim riječima, preuzimanje je uzrokovalo kontroverze i očekivalo se da će podići prašinu. Osobito s obzirom na to da su ga, unatoč godinama iskustva u poslovanju s nekretninama, i dalje smatrali skorojevićem.

Unatoč tome, akvizicija je nedvojbeno imala poslovnog smisla za obje tvrtke. Zlatno doba Stern & Ljunga davno je prošlo, a umjesto da godinama propadaju i životare u sve većem minusu, mogli bi, vođeni njegovom inovativnom

vizijom za upravljanje nekretninama, pretvoriti gubitak u dobitak.

Prije uključivanja zrakoplovnog načina rada na mobitelu saznao je još da je napokon postignut dogovor oko članaka i dodataka ugovora. Preostalo je jedino da mu se Ragnar Severin javi s potvrdom da je sve potpisano. Taj je poziv mogao stići svakog trena jer je u Stockholmu kazaljka već bila na dva sata ujutro.

Ne bi nastao velik problem ni kad bi potrajalo još sat ili dva. Svejedno bi imali dosta vremena za objavu prije otvaranja tržišta u devet. Najvažnije mu je bilo da od Helene sakrije što više detalja o tom poslovnom pothvatu.

Ovo je prije svega bio odmor, njihov odmor, prilika da joj pokaže i uvjeri je, unatoč svemu što su jedno drugom učinili i svemu što su prošli, da je i dalje jedina za njega. Osobno nikad nije posumnjao u to. Što se njega ticalo, nitko se nije mogao mjeriti s Helene. Još od one noći u Stockholmu prije osam godina.

Sjedila je s prijateljicom nekoliko stolova od njega, u restoranu Sturehof u centru Stockholma. Proslavljao je uspješno sklapanje velikog posla s nekretninama s Ragnerom i najbližim suradnicima. Ali čim ju je ugledao, zaboravio je na novac, postotke i profit.

Nekoliko sati poslije, kad su se prebacili u obližnji bar, ponovno ju je uočio, ovog puta samu, pa se odvojio od društva da je počasti koktelom *Dark 'n' Stormy*, ako se dobro sjećao. Razgovarali su, no bio je toliko zaslijepljen njezinom pojavom da nije čuo ni riječi. Sve dok nije pogriješio upitavši je čime se bavi.

Zanimam li te ja ili moj posao? obrecnula se spustivši čašu. *Još ćeš me pitati koliko zarađujem.* Zatim se upustila u tiradu o tome kako nisu svi te sreće da biraju zanimanje i da mnogi završe u nekom poslu pukom slučajnošću. *A ti?* rekao je, u pokušaju da popravi raspoloženje. *Znači li to da si ti jedna od*

tih ljudi? Rizik mu se isplatio; široko se osmjehnula. Radije bih umrla nego nešto prepustila slučajnosti.

Nekoliko koktela poslije smijali su se i rješavali najveće svjetske probleme. Potanko su raspravljali o tome je li epizoda s muhom najbolja ili najgora u *Na putu prema dolje* i složili se da čak ni Beatlesi nisu Bobu Dylanu do koljena. Ipak, na kraju je odbila njegovu ponudu da mu se pridruži u apartmanu hotela *Grand* te je dobio samo smiješak i poljubac u obraz.

Čekaj, ne znam ni tvoje ime, viknuo je za njom zvučeći onoliko očajno koliko se osjećao. Ime i zanimanje, odgovorila je ne okrenuvši se. Još ćeš tražiti i moj broj. Ako nam je suđeno da se opet sretnemo, sigurno hoćemo. Ako ne, hvala na divnoj večeri.

Možda se ne sjećam dobro, rekao je, ponajviše zato da je malo zadrži. Ali nije li netko ovdje rekao da ništa ne prepusta slučajnosti?

Nakon toga se okrenula, vratila do njega i utisnula mu poljubac na usne ostavivši ga s vječnom željom za nastavkom. Ali nastavka nije bilo. Barem ne te noći. Nije ni otvorio oči, a već je odlazila. U sljedećem je trenutku već nestala.

Sad je sjedila pokraj njega na stražnjem sjedalu, toliko blizu da se trebao samo nagnuti kako bi osjetio njezin miris i čuo njezine polagane, duboke udahe. Odjednom mu se javio nagon da je poljubi. Kao onda u baru. Bilo je to toliko davno. Ali nije je htio buditi.

Umjesto toga, pogledao je kroz prozor, gdje je prirodu zamjenjivalo urbaniziranje okruženje. Trošne stare kuće u kaotičnom spoju stilova. Neke kamene s debelim zidovima, neke drvene i toliko kričave da bi svakom popravile raspoloženje, unatoč općem dojmu amaterske gradnje i popratnom manjku parnih brana i ispravnih odvoda.

Što su se više približavali centru, to su kuće postajale veće i velebnije, a na plaži Santa Cruz ljudi su igrali odbojku i vježbali. Mnoštvo preplanulih tijela svih dobi prolazilo je

noseći daske za surfanje. Mjesto je odavalo dojam srdačnosti i opuštenosti. Za razliku od centra Stockholma, sa stalnim, potajnim pogledima prema zapešcima ne bi li se utvrdilo kakav sat nosi osoba s druge strane pregovaračkog stola. Sve te stvari na kraju su posve nevažne.

Samo nekoliko blokova dalje dobio je uvid u drugu stranu medalje, kad se taksi zaustavio na crvenom svjetlu pokraj kioska. Naslovnica lokalnih novina prikazivala je dugokosog plavušana, iscrpljenog, ali mišićavog torza. *I dalje ni traga beskućniku Justinu!* glasio je naslov, zbog čega je osjetio potrebu da provjeri je li vozač zaključao sva vrata.

Naravno, ta je reakcija bila pretjerana. S druge strane, nije se mogla zanemariti činjenica da se velik dio američke zapadne obale suočava s porastom broja beskućnika, što sa sobom povlači i veću stopu kriminala.

Ali jednom za promjenu, to ga se nije ticalo. Nije se radilo o izvješću koje mora pročitati prije potencijalne akvizicije ni o brojevima s pomoću kojih pokušava sniziti prodajnu cijenu. Došao je na odmor, a iako će mu trebati nekoliko dana da se opusti, čvrsto je odlučio da neće izgubiti ni trenutka više negoli je nužno da počne istinski uživati.

»BOŽE, DIVNA JE!«

Tek što se taksi zaustavio u *Pleasure Point Driveu*, Helene je iskočila i krenula ravno prema kući. »Nije li divna, Carl?« Zastala je i okrenula se prema njemu.

»Naravno, Helene. Svakako«, rekao je jednim okom gledajući vozača koji im je vadio prtljagu. »Da, divna je«, nadodao je, za svaki slučaj, svjestan da je u ovom trenutku posebno osjetljiva. Povrijedilo bi je i najmanje oklijevanje s njegove strane, a to nipošto nije želio.

Nije bilo važno što kući nedostaje ono nešto i što je očigledno lošijeg standarda od njihove. Važno je bilo jedino da su sami i da će raditi na spašavanju svojeg narušenog odnosa. Osim toga, unatoč nedostacima, prostor je izgledao dobro, s kamenom garažom, njišućim palmama i glavnom kućom straga, s pogledom na ocean. Doduše, nije ni očekivao ništa manje nakon onih fotografija koje mu je Helene pokazala na proljeće.

Ipak, iz nekog je razloga poslao kratku poruku Mirji, kojoj je uskladio radno vrijeme s njihovom novom vremenskom zonom, čim je dao napojnicu vozaču. *Trebam popis ovdašnjih dobrih hotela, što prije.*

Kad je bolje razmislio, postalo mu je neshvatljivo što je doputovao ovamo bez popisa rezervnih opcija, unaprijed dogovorenih i spremnih. Da, obećao je da će prepustiti Helene glavnu riječ, no to nije bio opravdan razlog da pri ruci nema plan B, a možda i plan C.

»Carl, ovo će biti sjajno«, čuo je Helene kako govori iza njega. »Osjećam to.«

Ne zato što je bio uvjeren da će se morati premjestiti. Samo je htio imati više opcija na raspolaganju. Rezervni plan ili dva, koji bi mu, čak i ako bi se na koncu pokazali bespotrebnima, ipak priuštili prijeko potreban duševni mir.

»Zar ne?« pitala ga je Helene dok je vraćao mobitel u džep jakne i okretao se prema njoj.

»Naravno da će sve biti sjajno.« Pokazao joj je smiješak od kojeg bi mu se zgrčili obrazi da ga je zadržao samo malo duže. »Zašto ne bi bilo?« Hodao je po rubu i nije si smio dopustiti pogreške. Trenutačno se i najmanji titraj njegova lica nalazio pod povećalom. Svaki se izgovoreni slog odvagivao i analizirao.

»Zato što ne voliš situacije u kojima nisi glavni.« Prišla mu je i položila mu ruke na ramena u poluzagrljaju. »Zato što ti je to nešto najmrskije. Ali obećavam ti, ovo je točno ono što trebamo.«

»Divno«, rekao je držeći se smiješka kao da je uže za spašavanje.

»Ne sviđa ti se«, rekla je nakon pauze gledajući ga u oči. »Vidi se. Užasna ti je, zar ne?«

»Ne, zašto to govoriš? Rekao sam ti da je divna.«

»Ali vidim po tebi...«

»Dušo«, prekinuo ju je. »Bolje otiđimo unutra i razglajmo umjesto što stojimo ovdje i donosimo zaključke.«

Helene mu je uputila dugačak, zamišljen pogled, kao da pokušava dokučiti što nije u redu s njegovom izjavom,

a onda je napokon kimnula maknuvši mu ruke s ramena i pogledavši prema kući.

»I samo da znaš, griješiš«, viknuo je za njom izvukavši ručke kovčega i počevši ih vući preko prilaza. »Mislim da će sve biti sjajno. Zapravo, izvanredno.«

Helene nije odgovorila, samo je nastavila do prednjih vrata, gdje je uhvatila kvaku.

Kako ide? Iskoristio je priliku da pošalje novu poruku Mirji dok Helene traži ključ. *Jesi li našla nešto?*

»Rekli su mi da je ovdje.« Helene je vratila otirač na mjesto proučivši prostor oko njega.

»Misliš na ključ?«

»Da, trebao je biti pod otiračem.«

»Sigurno pod ovim, a ne nekim drugim?«

»Da. *Pod otiračem ispred glavnog ulaza.* A to mora biti ovaj.« Pokušala je ponovno, ovog puta preokrenuvši otirač kako bi se uvjerila da se ključ nije zalijepio s donje strane. »Ali nije ovdje, Carl. Ključ nije ovdje.« Spustila je otirač i uzdahnula. »Što ako su ga zaboravili ostaviti? Što ćemo ako ne budemo mogli ući?«

»Naravno da ćemo ući. Sigurno je ovdje negdje.«

»Upravo sam pogledala i nije.« Raširila je dlanove opet uzdahnuvši.

»Helene, ne brini se, sve će biti u redu, vidjet ćeš. Gdje su točno rekli da su ostavili ključ?«

»Upravo sam ti rekla. *Pod otiračem ispred glavnog ulaza.*«

»Možeš li mi pokazati poruku?« rekao je pokušavši otvoriti vrata, povukavši kvaku da potvrdi ono očigledno.

»Zašto? Ne vjeruješ mi?«

»Vjerujem, samo se želim uvjeriti svojim očima.«

»Napisali su da je ključ pod otiračem ispred glavnog ulaza. I ako se dobro sjećam, to je bilo sve. Ništa više, ništa manje.«

»Dobro, onda ćemo ih nazvati.«

»Nazvati? Sad? Ondje su dva sata ujutro. Vjerojatno spavaju.«

»Pa?« Slegnuo je ramenima. »Da smo barem mi takve sreće. Daj mi broj, nazvat ću ih.«

»Ne, nećemo ih nazvati. Pusti me da ovo riješim.«

»Ne radim li to cijelo ovo vrijeme? I eto kako je ispalo.«

Posljednje riječi zvučale su grublje nego što je namjeravao, puno grublje, i odmah je shvatio da je njima probio njezine štitove krhke poput paučine. Tipično za njega. Počeo bi navaljivati čim bi postajao umoran i nestrpljiv.

Ali to nije mijenjalo činjenicu da ima pravo. Više se puta ponudio preuzeti prepisku, baš zato da se izbjegnu ovakvi nesporazumi. Međutim, kao i inače, Helene ga nije poslušala. Uvjerila ga je da ima sve pod kontrolom i da se samo mora opustiti i uživati u tome što jednom za promjenu nije odgovoran za sve. I eto, sad su se našli bez ključa pred kućom u kojoj bi trebali provesti mjesec dana.

»Helene, oprosti«, rekao je prišavši joj. »To je bilo glupo od mene. Nisam tako mislio.«

»Ma ne, nego što si onda mislio?«

»Samo da bi možda bilo bolje da... Zapravo, znaš što? Nije važno. Vjerojatno sam samo umoran od leta.«

»Dobro.« Helene je kimnula obrisavši obraze.

»Hajde, pronađimo taj ključ.« Htio ju je zagrliti, ali iz nekog ju je razloga samo potapšao po ramenu.

»Što ćemo ako ga ne nađemo? Ne možemo zauvijek tražiti.«

»Mora biti ovdje negdje«, rekao je osjetivši da mu mobilni vibrira u džepu. »Ne možeš zamijeniti kuće s ljudima s drugog kraja svijeta i zaboraviti ostaviti ključ. To se ne događa.« Podigao je jednu od dvije lončanice kaktusa da provjeri je li nešto ispod i imao je pravo. »Pogledaj. Što sam ti rekao?

Ovdje je.« Podigao je ključ zazveckavši njime. »Što bi ti bez mene?«

»Ne znam«, rekla je i kratko se nasmijala dok je uzimala ključ. »Mislila sam da je pisalo da je ispod otirača. I jest. Znam da jest.«

»Pustimo to sad, nije važno.«

»Znam, ali moraš se složiti da je neobazrivo napisati jedno, a...«

»Helene. Ne znam kako se ti držiš, ali ako ne uđemo uskoro, zaspat ću stojeći.«

»Oprosti«, rekla je okrenuvši se prema vratima. »Ovo me stvarno...«, uzdahnula je. »Iskrpljuje.«

»Onda se barem jednako osjećamo«, rekao je, krišom pogledavši Mirjinu poruku dok je Helene otključavala vrata.

Sve što je dobro je popunjeno. Najbolja vam je opcija odmaralište Sanctuary na plaži, malo južnije, prema Montereyju. Zasad nemaju slobodnih soba, ali u četvrtak se oslobađa apartman s panoramskim pogledom na ocean. Želiš li da ga rezerviram?

Do četvrtka su ih dijelila još četiri dana, ali nije mogao učiniti ništa povodom toga, pa je odgovorio potvrdno baš kad je Helene otvorila vrata i ušla u kuću.

»Rekao sam ti da će sve biti dobro«, viknuo je za njom kad mu je Mirjin odgovor zazujao u ruci.

Koliko noći?

Za početak tjedan dana, odgovorio je pričekavši njezinu potvrdu, nakon čega je odvuкао prtljagu u hodnik i zatvorio vrata za sobom.

Četiri koraka u hodniku i već se zapitao je li Helene ipak dobro pročitala poruku o ključu.

Vidio je fotografije kuće. Nije ih bilo mnogo, možda deset. Helene ih je otvorila na računalu pokazavši mu vanjski i unutarnji dio prije negoli pristanu na razmjenu.

Budući da je izvana izgledala točno onako kako se sjećao, nije mu ni palo na pamet da su možda u pogrešnoj kući. Ali sad kad je vidio unutrašnjost, više nije bio tako siguran.

Tlocrt je odgovarao onom na fotografijama. Ista otvorena kuhinja i dnevna soba, s kaminom na desnoj strani. Ista staklena vrata koja vode do terase pored bazena, a iza toga golemi ocean koji se proteže prema obzoru.

Ali to je sve što je prepoznao. Nije se sjećao ničeg drugog. Primjerice, brojnih neobično postavljenih ogledala. Ili kauča. Naravno, i kauč je bio na fotografijama, ali bijeli, ne izbljedjeli pastelnozeleni.

Isto je vrijedilo za slike na zidovima. U njegovu su sjećanju izgledale otmjeno, elegantno. Čak je htio saznati tko je umjetnik da može kupiti jednu ili dvije. A ove su izgledale kao da ih je naslikao netko tko je pohađao tečaj u trajanju od jednog vikenda, sa stalkom, kistovima i bojama uključenima u cijenu upisnine.

I za drečave zavjese, bukete sušenog cvijeća i hrpu životinjskih figurica. Ništa od tog nije vidio na fotografijama. Barem koliko ga je pamćenje služilo. Istina, imao je pune ruke posla oko akvizicije tvrtke Stern & Ljung kad je vlasnik kuće iznenada pristao na zamjenu i kad su morali brzo odlučiti. Ali ovo bi primijetio, ma koliko rastresen i zaposlen bio. Znao je da bi. A primijetila bi i Helene.

»O, moj Bože, kako mi dobro sjeda. Carl, zar nisi žedan?«

Pogledao je prema Helene, koja je pila vodu u kuhinji, naizgled nimalo smetena neočekivanim uređenjem.

»Popij čašu prije nego što se srušiš od dehidracije«, nastavila je ponovno napunivši čašu.

Prišao joj je i uzeo čašu. »Sigurna si da je voda pitka?«

Kimnula je. »Naravno. I vjeruj mi, izgledaš kao da bi ti dobro došla.«

Popio je vodu, istog trena shvativši koliko ima pravo. Tijelo mu je upilo tekućinu i prije negoli je doprla do želuca.

Ponovno je napunila čašu. »Popij još jednu.«

Kad je ispio i drugu, razina tekućine u tijelu napokon mu se počela vraćati u normalu, pa se zapitao je li dehidracija zapravo uzrokovala njegovo loše raspoloženje. Organizam mu je uvijek bio osjetljiv. Nagli pad šećera u krvi začas bi ga izbacio iz takta. Zato je uvijek, kamo god bi išao, nosio vrećicu orašastih plodova i tamnu čokoladu.

Međutim, iz nekog ih razloga nije ponio na ovaj let, što je posve nekarakteristično za njega, do te mjere da je izazvao manju scenu u avionu, preturajući po ručnoj prtljazi, tražeći vrećicu za koju je bio siguran da je unutra.

Ali to je sad bila stvar prošlosti i da nije primijetio mrlju na rubu čaše iz koje je upravo pio, smiješak bi mu se mogao opisati barem kao iskren pokušaj optimističnog razmišljanja. Međutim, budući da jest, iskrivio se u grimasu.

»Što je?« Helene mu je uputila mučenički pogled, kao da je očekivala da će imati nekakvu pritužbu.

Na čaši je bio ruž. Svjetloružičasti ruž. »Ništa«, rekao je odmahnuvši glavom. »U redu je. Sve je sjajno.« Olakšavala mu nije ni činjenica da se Helene nije našminkala i da joj ne bi palo na pamet na usta staviti ruž nijanse popularne u osamdesetima.

»Carl. Vidim da te nešto muči.« Slijedila je njegov pogled do čaše, uzela mu je i podigla je prema svjetlu. »Što je to? Ruž?«

Kimnuo je slegnuvši ramenima. »Tako se čini.«

»O, Bože, odvratno.« Helene je složila grimasu spustivši čašu u sudoper kao da je zaražena. »Sad kad razmislim, rekli su mi da dugo nisu bili ovdje i da čistači uvijek zabušavaju kad je kuća prazna.«

»Dobro«, rekao je obrisavši usta dlanom. »Svatko radi po svome.«

»Svatko radi po svome? Što bi to trebalo značiti?«

»Ništa, samo...« Ponovno je slegnuo ramenima prešavši kažiprstom preko kuhinjske nape. »...da su malo nemarni ako dopuštaju čistačima da se tako izvlače.«

Helene uzdahne iza njega. »Znala sam da ćeš biti ovakav. Znala sam.«

»Kakav? Što sam sad učinio?«

»Pretjeruješ. Kao i uvijek kad je riječ o čišćenju. Jedno zrnce prašine i odmah planeš.«

»Jedno zrnce prašine?« pokazao joj je prst. »Tako bi ti ovo opisala?« Reakcija kakvu je očekivao nije uslijedila i prekasno je shvatio da mu prst nije prašnjav. »Helene, žao mi je«, nastavio je i uzdahnuo. »Zaboravimo ovo i smjestimo se. Već sam neko vrijeme napet, to je sve. Bit će sjajno, vidjet ćeš. Izvanredno, dobro?«

Helene je kimnula, no nije ga htjela pogledati u oči, a njezina drhtava donja usnica bila je očit dokaz da on nije jedini koji je na izmaku snaga.

»Hej...«, nastavio je nastojeći susresti njezin pogled. »Hajde, vrijeme je da se raspakiramo.«

»Htjela sam da ovo bude savršeno«, rekla je na rubu suza. »Razumiješ li to? Da možemo biti sami i brinuti se jedno o drugome. Brinuti se za nas. Ti i ja i nitko drugi. Bez kolega, prijatelja, hotelskog osoblja koje nas stalno prekida. Bez svega toga čega inače imamo napretek. Znam da smo tako odlučili živjeti i da nam se sviđa, ali previše utječe na mene. I na naš odnos. Ako nešto trebamo, nakon onakvih šest mjeseci, onda je to prilika da malo napunimo baterije. I zato te preklinjem da barem daš priliku ovome.«

»Helene, naravno da ćemo dati priliku ovome.«

»Misliš li to? Zaista? Zaista to misliš?«

Toliko ga je iznenadio njezin zagrljaj da ga je uzvratio tek nekoliko sekundi poslije. Dotaknula ga je već drugi put od dolaska ovamo. Proteklih nekoliko mjeseci nisu imali ni

blizu toliko tjelesnog kontakta. Pomislio je da više nikad neće osjetiti njezino tijelo uz svoje. Ali evo, našli su se u zagrljaju.

»Hvala«, rekla je nakon kratke šutnje naslonivši glavu na njegova prsa. »Znam koliko je ovo izvan tvoje zone komfora. Hvala ti što daješ sve od sebe, što se trudiš. Sutra ću se pobrinuti da na čašama ne bude tragova ruža. Ti nećeš morati maknuti prstom. Pobrinut ću se za sve, dobro?«

»Dobro«, rekao je i kimnuo. »Zvuči sjajno. I želim ti pomoći. Cijela poanta ovoga je da provodimo vrijeme zajedno.«

»Ali?« rekla je odmaknuvši se od njega.

»Kako to misliš, ali?«

»Nešto mi ne govoriš, zar ne?«

»Helene.« Zastao je pokušavajući pronaći prave riječi. »Neću se pretvarati da ne bih radije bio u hotelu s kompletnom uslugom, pripremljenim obrocima i novim čistim ručnicima svaki dan. Ti to nisi tako zamislila i dobro, siguran sam da imaš pravo. Ovo je vjerojatno bolje za nas.«

»Ali?« ponovila je smrknuvši se.

»Nisam siguran kako da...« Shvatio je da skreće pogled i natjerao se vratiti ga prema njezinu. »Imam osjećaj da... nisam siguran o čemu je točno riječ, ali nešto nije u redu s ovom kućom.«

»Carl, ideja o razmjeni kuće mrska ti je otkad...«

»Nije zbog toga«, prekinuo ju je. »Mislim, dobro, dugo nisu bili ovdje i čistači su traljavi. Nisu oni krivi za to. Može se dogoditi svakome, mada ne razumijem zašto nisu zaposlili nove. Kako god, to je njihova stvar. Ali sjećaš li se fotografija koje si mi pokazala? Koje su ti poslali?«

»Da, što s njima?«

»Prostor nije izgledao ovako.« Pokazao je rukom po sobi.

»Kako nije?«

»Ili smo u pogrešnoj kući ili su fotografije stare nekoliko godina. Barem deset, možda i više. Ili su zamijenili sve slike, razvukli ofucani tepih preko parketa i popunili kuću ogledalima i kojekakvim tričarijama baš uoči našeg dolaska. Posljednje dvije opcije vrlo su čudne i ako se ispostavi da smo u pravoj kući, da ćemo ovdje provesti odmor, pa, kako god okreneš, nasamarili su nas.« Slegnuo je ramenima. »Rekao bih da su nas pošteno izigrali i pomisao na to da su ti ljudi sad u našem domu nije baš...«

»Samo malo«, prekinula ga je Helene odmaknuvši se jedan korak. »Jasno ti je da postoji i četvrta opcija, zar ne?«

»A koja bi to bila?«

»Da se ne sjećaš dobro. Da je na fotografijama prikazano točno ovo. Iskreno, ja ih se baš i ne sjećam.«

Carl odmahne glavom. »Dobro se sjećam.« Sad je napokon bio uvjeren. »Sjećam se fotografija, sjećam se kako je kuća izgledala.« Posve uvjeren. »Još imaš poruku, pa ih možemo pogledati ako mi ne vjeruješ.«

»Valjda.« Helene je izvukla mobitel i počela pregledavati dolaznu poštu. »To je bilo u svibnju, zar ne?«

»Da.«

»Evo ih«, rekla je nakon nekog vremena. »Jesu li to te?«

Carl je uzeo mobitel i otvorio jednu od fotografija, namumično fokusirajući dijelove. Ubrzo je morao priznati da je posve pogriješio. Fotografija je nesumnjivo prikazivala prostoriju u kojoj su se nalazili. S istim životinjskim figuricama, istim odvratnim slikama, istim sasušanim cvijećem.

Isto se dogodilo i s ostalim fotografijama. Sve je izgledalo kao u stvarnosti. Čudno postavljena ogledala, pastelno-zeleni kauč i pohabani tepih. Poklapao se i najsitniji detalj.

Kao da su fotografije nastale baš u tom trenutku, no poruka je poslana petog svibnja, točno tri mjeseca prije ovoga. Nemoguće je da su to iste one fotografije. Ili možda jesu? Služi li ga pamćenje zaista tako loše?

»Dobro«, rekao je naposljetku, kimnuvši. Djelomično zato što je morao nešto reći. »Čini se da imaš pravo. Pamćenje me vara.« Ali ponajviše zato što je trebao vremena za razmišljanje. »Valjda nisam pomno pogledao.« Mada, ne sad. Morat će pričekati s tim. »Malo ćemo počistiti i sve će biti sjajno.«

»Već si to rekao, nekoliko puta. Ne znam misliš li to zaista ili me samo pokušavaš umiriti.«

»Naravno da mislim. Ali odričem se odgovornosti za svoje riječi i obećanja ako me ne pustiš da odspavam.«

Helene se nasmijala i pomilovala mu obraz. »Carl, znam da si iscrpljen. U normalnim bi okolnostima spavao već pet sati. No morat ćeš izdržati još malo. Jer imam iznenađenje koje ne može čekati.«

»Kakvo iznenađenje?«

»Opusti se. Znam da mrziš iznenađenja, ali obećavam da će ti se ovo svidjeti. Vjeruj mi i otiđi do bazena i sjedni na ležaljku. Izaći ću čim završim s pripremama.«

Htio je nešto reći, pitati može li to pričekati do sutra, kad bude odmoran i sposoban cijeliti to njezino iznenađenje. No samo je potvrdno kimnuo i otišao iz kuhinje probijajući se kroz zakrčenu dnevnu sobu prema staklenim vratima, pokušavajući se uvjeriti da ga to samo pamćenje vara. Da su fotografije doista bile takve i da je sve onako kako treba biti.